

دهانت را می‌بویند

«دهانت را می‌بویند/ مبدا که گفתי باشی دوست دارم/ روزگار غریبی است نازنین/ عشق را در پستوی خانه نهان باید کرد».

من هم این روزها، نظیر کثیری از هموطنانم، نگران وضعیت و احوال جسمانی میرحسین موسوی، زهرا رهنورد و مهدی کروبی نازنین هستم؛ عزیزانی که بالغ بر ۵ و ۶ سال است در حصر خانگی به سر می‌برند و با اصناف مشکلات جسمی دست و پنجه نرم می‌کنند. هر چند حبس این عزیزان به دستورحسن روحانی رئیس جمهور صورت نگرفته، اما وی، به عنوان بالاترین مقام اجرایی کشور، مسئول صیانت از حقوق تک تک شهروندان است. همه می‌دانند که روحانی نمی‌تواند راسا اقدام به رفع حصر کند؛ اما اکنون که مستظهر به پشتیبانی ۲۴ میلیون رای ملت است، فی‌المثل می‌تواند به عیادت شیخ مهدی کروبی در بیمارستان رود و از این طریق، ناخرسندی خویش از وضعیت محصورین را نشان دهد؛ یا می‌تواند گزارشی از اقداماتی که دولت در این باب انجام داده را با ملت در میان گذارد. جناب روحانی و دولتش به نیکی مستحضرند که بخش قابل توجهی از کسانی که در انتخابات اخیر به ایشان رای دادند، آشکارا خواستار رفع حصر بوده‌اند. روحانی در دوران مبارزات انتخاباتی تصریح کرد که برای انجام برخی کارها نیاز به رأی بالا دارد؛ بسیار خوب! اکنون که خوشبختانه روحانی حدود ۶۰ درصد از آراء مردم را در انبان خود دارد، باید اقدام کند، که «صبا گرچه داری وقت وقت است». این گوی و این میدان، بسم الله....

دیروز عکسهای مراسم تنفیذ ریاست جمهوری را می‌دیدم. اسباب تأسف است که رئیس جمهور سابق که مطابق با آمار رسمی «دیوان محاسبات»، هفت حکم قطعی درباره پرونده‌های نفتی و غیر نفتی اش صادر شده و مفاسد مالی دوران هشت ساله ریاست جمهوری اش، سر به فلک کشیده و شهره آفاق گشته و نُقل محافل و نُقل مجالس است و سر هر کوی و برزنی درباره اش سخن می‌رود، در جلسه حاضر بود؛ اما رئیس جمهور اسبق، محمد خاتمی عزیز که صد قافله دل همراه اوست و دوست و دشمن بر صداقت و نجابت و میهن دوستی و پاک دستی اش متفق القول اند، غایب:

جای آن است که خون موج زند در دل لعل

زیبن تغابن که خزف می‌شکند بازارش